

Un Kungs sacīja Mozum: "Saki Āronam un viņa dēliem: tā svētiet Israēla dēlus, sakiet tiem: lai Kungs tevi svētī, lai tevi sargā, lai Kunga vaigs apgaismo tevi, lai žēlo tevi, lai Kungs tev pievēršas, lai dod tev mieru! Lai tie liek manam vārdam skanēt pār Israēla dēliem, un es svētīšu viņus!" 4. Moz. 6, 22-27

Svēts.

Svētība.

Svētīšana.

Svētdarbība.

Iesvēte.

Bez šiem vārdiem ir grūti iedomāties,
kā būtu iespējams runāt par garīgo dzīvi un pieredzi.

Nereti esmu novērojis,
ka pat no baznīcas attālināti cilvēki
nāk pie mācītāja un aicina
iesvētīt krustiņu, dzīvokli, māju, automašīnu vai vecāku kapu.

Ja tiek runāts par vajadzību nokristīt bērniņu,
tad motivācija tiek pamatota ar to,
lai bērns saņemtu svētību.

Drīz vien sarunā noskaidrojas,
ka vispirms pašiem vecākiem ir jāsaņem iesvēte,
lai kristītu bērniņu.

Nereti mācītājam zvana,
kad iesvēte ir jānokārto samērā īsā laikā,
jo pēc mēneša ir paredzētas laulības.
Saruna par iesvēti tad ātri tiek ievirzīta kā darījums,
ka par to svētības prasītājs būtu gatavs pat maksāt.

Citā reizē zvana pa telefonu kāds tēvs, jūtams, ka manāmi iereibis.
Bet saka, ka vajag kristīt bērnu.

Saruna norit diezgan uzstājīgi un ar daudziem lamu vārdiem.
Saprotu, ka nav taču nekā personīga,
un cenšos runātāja mierīgi uz klausīt un izjautāt,
kas un kā.

Kungs jau sarunas iesākumā pats bilda,
ka nav gatavs apmeklēt nekādas iesvētes mācības.

Ja nepiekritīšot,
tad saruna ir beigusies, un zvanīs citam mācītājam.

Pietiekot taču ar to,
ka bērna māte ir kristīta kā pareizticīgā.

Bībelē ir daudzi stāsti par to,
kā cilvēki meklē
un cenšas iegūt Dieva svētību.

Dažreiz cīnoties,
dažreiz pat ar viltu.

Atcerēsimies kaut vai stāstu par Jēkabu,

kurš visu nakti ar kādu cīnījās.
Gaismai svīstot, izrādījās,
ka pretinieks ir Kunga eņģelis vai pat pats Dievs.
Un tad vēl iepriekš stāsts par aklo Īzaku,
kam mīļāks dēls šķiet Ēzavs,
bet viņa sievai dēls Jēkabs,
kas ir dvīņi.
Rebekai ir plāns,
kā izkrāpt svētību Jēkabam.
Stāstā par Mozu un Āronu savukārt lasām:
*„Un notika,
kamēr Mozus savu roku turēja paceltu,
Israēls ņēma virsroku,
bet, kad Mozus savu roku nolaida,
virsroku ņēma Amaleks.”*

Mūsu pārdomām Trīsvienības svētkos šodien
savukārt ir vārdi no 4. Mozus grāmatas,
kurus pazīstam kā „Ārona svētību”.
Iespējams,
ka daudziem nemaz nav zināms,
ka dievkalpojuma noslēguma svētības vārdus,
kurus ar paceltām rokām saka mācītājs uz draudzi,
dēvē par Ārona svētību.
Liturgiskajā ritā mēs varam būt pateicīgi tieši Mārtiņam Luteram,
kurš luteriskajā dievkalpojumā ieviesa svētīšanu
ar tiem saucamajiem
Ārona svētības vārdiem.
Svētīšana Vecajā Derībā vienmēr tiek
saskatīta kā simboliska darbība.
Vārdi un darbība svētīšanas brīdī
ir neatraujamie viens no otra.
Nevar būt tā,
ka runātājs saka tikai svētības vārdus.
Ir jābūt paceltām rokām.
Un tajā nav nekā maģiska,
kā varbūt dažreiz to gribētu tulkot.
Paceltas rokas drīzāk ir zīme,
ka svētības devējs
svētības saņēmējam rāda,
ka Dievs viņam ir pievērsies ar visu savu būtību.
Dievs svētības devēju lieto kā savu agentu,
caur kuru Viņš atklāj,
ka Dievs pats ir klātesošs,
ka Viņš ir ieraudzījis svētības saņēmēju,
un ka Viņš to turklāt ir ieraudzījis ar
labvēlību, draudzību un lielu žēlastību.

Tāpēc mēs paši nekad nevaram sevi svētīt.
Ir jābūt kādam citam,
kas svētī.
Lūkas evaņģēlija pašā noslēgumā lasām,
ka pēc tam,
kad Jēzus pacēlis rokas un svētīja mācekļus,
pašķīrās debesis un Viņš tapa uzcelts debēsīs.
Mēs lasām,
ka mācekļi ar lielu prieku griezās atpakaļ Jeruzalemē
ar lielu prieku un bija allaž templī,
teica un slavēja Dievu.
Templis kļuva viņiem par
Dieva labvēlības, draudzības un žēlastības
rezonanses telpu.
Šo saņemto svētību tie ņēma līdzī,
lai kur tie ietu.
Tāpēc svētība vienmēr tiek saprasts kā
kaut kas tāds,
kad ne tikai kaut kas beidzas,
bet vienmēr atkal kaut kas iesākas no jauna.
Pat bērnu liturģijā svētīšana ir pēdējie vārdi.
Jo mēs taču ticam,
ka nekas nebeidzas,
bet sākas kaut kas pilnīgi no jauna.

Saprotams,
kāpēc svētības vārdi dievkalpojumā ir kā pēdējie.
Jo nekas nav beidzies,
mēs ejam pasaulē.
Saņemam svētību un dodamies tālāk.

4. Mozus grāmata ir ļoti neparasta.
Tās nosaukums ir *Numeri*
jeb skaitļi.
Dažādi skaitļi,
kuriem ir saistība ar iziešanu no Eģiptes,
ceļošanu tuksnesī un ieiešanu Apsolītajā zemē.
Šī grāmata uzskaita,
kā tauta ceļoja tuksnesī pretī Dieva apsolījumiem.
Grāmata patver dažādus stāstus, likumus, uzskaitījumus
un ceļojuma piezīmēs aprakstīta zeme.
Garākais stāsts ir Bileāmu.
Pravietim Bileāmam ir uzdevums
nolādēt Israēlu,
jo ķēniņš Balaks no tiem bija izbijies,
ka tā bija kļuvusi liela tauta un nāca ar pretenziju ieņemt zemi.
Stāsts ir visai anekdotisks,

jo Bileāms kļūst nevis par to,
kas Isrāelu nolād, bet svētī.
Stāstam ir zināma humora deva,
jo tā Kunga eņģelis nostājas Bileāmam ceļā,
un lika viņa ēzeļmātei runāt ar pravieti.

Svētība Vecajā Derībā ārēji nozīmē
ārēju bagātību un dzimtas turpinājumu ar pēcnācējiem.
Šo stāstu kontekstā mēs varam arī labāk saprast
stāstu par Ābramu,
kas vēlāk kļūst par Ābrahāmu.
Un Sāru,
kas dzemdē lielā vecumā pēc tam,
kad viņiem ilgstoši nebija pēcnācēju.
Viņu svētības meklēšanas ceļā
mēs sastopamies ar viņiem pie Mamres ozoliem.
Tas ir stāsts
par trim svešiniekiem,
kas izrādās eņģeļi, Kunga vēstneši.
Stāsts vēlākā kristīgajā tradīcijā kļūst par
brīnišķīgu iemeslu,
lai runātu par Dieva Trīsvienību.

Šodien Dieva svētību gan vairs neiztulkojam kā
atbildi uz ārēju labklājību,
bet ko tādu,
ko saņemam savai dvēselei, garīgi,
bet arī kā atbildi savām miesas vajadzībām.
Sevišķi,
ja svētības lūdzējs ir sasirdzis
un tam ir kāda vajadzība,
lai atspirgtu, izvesētos,
bet arī lai atrastu dzīves jēgu, piepildījumu,
drošību nedrošos apstākļos vai ko citu.

4. Mozus grāmatā Āronā svētība
tiek dota laikā,
kad viņi ir ceļā.
Ceļš ved cauri tuksnesim.
vergu zeme Ēģipte ir aiz muguras.
Priekšā ir apsolītā zeme,
vēl ilgi nerasniedzama.
Jā, bet tieši šajā situācijā,
kad pārbaudījumu, izaicinājumu netrūkst,
Dievs liek Mozum caur Āronu, viņa brāli augsto priesteri,
dot svētību ļaudīm.
Svētība tuksneša vidū ir kā oāze.

Kad ir tik daudz grūtību,
– izsalkums, slāpes, karstums un aukstums,
slimības un kurnēšana,
– Dievs saka,
lai Ārona dēli kļūst par tiem,
kas dod svētību tālāk citiem,
un Dievs pats tos svētīs.

Svētība ir atgādinājums sabiedrībā,
kas pati visu rada,
kad viss šķiet pietiekoši un nekā netrūkst,
vai svētība ir vēl vajadzīga?
Jā, ir vajadzīga!
Un mēs bez tās nevaram.
Dzīve citādi pārvēršas par neciešamu tuksnesi,
kas nekad nebeidzas.
Un mēs te nekā nedarām,
ne mēs svētījam,
bet Dievs to dara.
Viņš tikai izmanto tavas un manas rokas,
lai šo svētību dotu tālāk.
Bet pati svētība nāk no Dieva.

Tas Kungs lai *tevi* svētī un pasargā.
Tas esi *tu*,
nevis kādi jūs.
Tās ir attiecības ar Dievu.
Trīsvienīgais Dievs ir attiecību Dievs.
Intīmais, personīgais *tu, tev, tevi*.
Tur atklājas Dieva labvēlīgais skats uz mums,
– sarunā ar Viņu.
Pati Trīsvienība nekad neskatās uz sevi,
bet uz cilvēku.
To arī redzam mūka Rubļova ikonā.
Eņģeļu skatiens tiecas vidū,
varbūt pat biķera kausā,
bet dziļākajā nozīmē ir jāsaprot,
ka šo biķeri ikonas vidū
kāds baudīs,
un tas esi tu, cilvēk!
Tā ir mūžīgā Trīsvienīgā Dieva saruna par *tevi*, ar *tevi* un *tevi*!
Tas Kungs lai tevi svētī un pasargā!
Šī ir domāta kā atklāta saruna,
bez izlikšanās,
un tādiem kādi esam.
No klātbūtnes uz klātbūtni.
Tikai tā saņemam svētību.

Ar to, ar ko allaž visu noslēdzam,
un sākam ikreiz no jauna.
Un visvairāk tieši tad,
kad nejūtam,
kā paši ar saviem spēkiem varam tikt uz priekšu,
un kad esam tuksneša vidū.
Jo svētību mēs saņemam caur to,
kas lika tautu svētīt tuksnesī,
un no tā,
kas savas rokas pacēlis,
svētīja mācekļu,
pirms uzkāpa debesīs.
Un viņš mums uztic šo lielo uzdevumu
svētīt citam citu,
jo paši sevi svētīt mēs nevaram.
Dievs uztic šo uzdevumu mums,
citam citu svētīt.
Ar to, ko domājam, runājam vai darām.
Ar to, ko kopīgi sākam un beidzam,
lai atkal visu ikreiz sāktu no jauna.
Tā piedzīvojam Dievu,
kas mūs ar tik lielu mīlestību visus vienmēr uzlūko.
Un nevis vienkārši uzlūko,
nevis ka vienkārši esam viņa pamanīti,
bet ka esam pamanīti un ievēroti ar Viņa
labvēlību, draudzību un lielo žēlastību.